

12. הקבצן הרמאי בטבריה (ירושלמי פאה פ"ח ה"ח, כא ע"ב)

התרגום מארמית

- 1 רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש נכנסו לרחץ במרתצאות של טבריה. פגש בהם עני אחד, אמר להם: זכו בי [=תנו לי נדבה]. אמרו לו: בשנתור. בשנתורו מצאוהו מת.
- 5 אמרו: הואיל ולא טפלנו בו בחייו נטפל בו במותו. בשטפלו בו [=בשרחצוהו] מצאו כים דינרים תלוי עליו. אמרו: זהו שאמר רבי אבהו בשם רבי אלעזר: צדיקין אנו להחזיק טובה לרמאים שבהם, שאילולא הרמאים שבהם
- 10 היה אחד מהם תובע צדקה מן האדם ולא נותן לו — מיד היה נענש.

המקור בירושלמי

- 1 רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש עלון מיסחי בהדין דימוסין דטיבריא פגע בון חד מסכן, אמר לון זכין בי אמרו ליה מי חורון מי חורון אשכחונה מית
- 5 אמרו הואיל ולא זכין ביה בחייו ניטפל ביה במיתותיה כי מיטפלון ביה אשכחון כים דינריא תלו ביה אמרו הרא דאמר רבי אבהו אמר רבי לעזר צדיקין אנו להחזיק טובה לרמאין שבהן שאילולא הרמאין שבהן
- 10 היה אחד מהן תובע צדקה מן האדם ולא נותן לו מיד היה נענש.

ספרות נבחרת:

ד' אסף (קרונה), "בואו ונחזיק טובה לרמאים", עיטורים, פרקי עיון והגות לכבוד רבי משה קרונה, ערך מ' אישון, ירושלים תשמ"ו, עמ' 248-262.

ח' ליכט, הוראת סיפור האגדה במסלול ההכשרה לבית הספר היסודי במכללה, ירושלים תשנ"ב, עמ' 40.